

DYSLEKSJA FAKTY I MITY

1. Dysleksja jest nieuleczalna.

Fakt – dysleksja jest zaburzeniem w funkcjonowaniu mózgu mającym podstawy o charakterze neurologicznym. Jako taka nie daje się zatem wyleczyć. Nie jest jednak prawdą, że jej objawy muszą pozostawać tak samo dokuczliwe. Dyslektyk może nauczyć się funkcjonować z dysleksją i opanować umiejętności, których nauczenie się ona utrudnia – musi to jednak zrobić nieco inaczej.

2. Dysleksja to nowa moda i zwyczajny wymysł.

Falsz – dysleksja istniała od zawsze. Każdy dorosły może przypomnieć sobie, że w jego klasie było przynajmniej jedno dziecko, które pomimo wysiłków nie mogło opanować umiejętności czytania. Kiedyś takie dzieci uznawano po prostu za mało inteligentne, co często było dla nich krzywdzące.

3. Dysleksja wpływa na wszystkie aspekty funkcjonowania dziecka.

Fakt – nie oznacza to jednak, że dziecko dyslektyczne jest upośledzone. Jeżeli ma kłopoty z czytaniem, może mieć problem z nauką niemal wszystkich przedmiotów, lecz dzieje się tak dlatego, że nauka we współczesnej szkole oparta jest właśnie o czytanie. Jeżeli dziecko ma możliwość uczyć się słuchając, obserwując, lub samodzielnie działając, może uczyć się tak samo szybko, a nawet szybciej, niż rówieśnicy. Może ona wpływać również na funkcjonowanie emocjonalne i społeczne dziecka, ponieważ często czuje się ono gorsze i nieakceptowane przez otoczenie.

4. Dziecko dyslektyczne wymaga w szkole stosowania taryfy ulgowej.

Falsz – z racji, że dzieci dyslektyczne nie są mniej inteligentne od innych, nie powinny być traktowane ulgowo. Jeżeli to możliwe – zadania powinny być przed nimi stawiane w nieco inny sposób, tak, aby mogły one rozwiązać je w oparciu o inne umiejętności, nie powinny to jednak być zadania prostsze. Niezwykle ważne jest także, aby dziecko poddane zostało terapii i pracowało nad swoim problemem.

5. Dziecko dyslektyczne jest mniej zdolne od innych.

Falsz – dysleksja nie jest problemem ludzi mało inteligentnych – orzeka się ją wyłącznie o dzieci o inteligencji co najmniej przeciętnej. Opóźnienie umysłowe wyklucza jej zdiagnozowanie. W praktyce często zdarza się, że cierpią na nią dzieci ponadprzeciętne, które mimo swych zdolności ma-ją kłopoty z funkcjonowaniem w szkole.

6. Z powodu dysleksji dziecko skazane jest na porażkę.

Falsz – wiele sławnych osób cierpiało na dysleksję i mimo, że często mieli kłopoty z ukończeniem szkół osiągnęli w życiu sukcesy w przeróżnych dziedzinach. Sławni dyslektycy to: Albert Einstein, Isaac Newton, Charles Darwin, Pablo Picasso, Henry Ford, Winston Churchill, Walt Disney, Kurt Cobain, John Lennon, Agatha Christie, Quentin Tarantino, George Washington.

Drogi rodzicu!

Jeśli Twoje dziecko ma już rozpoznaną dysleksję rozwojową, motywuj je do korzystania w szkole z zajęć terapeutycznych, które pomogą mu, małymi krokami, przezwyciężyć specyficzne trudności w uczeniu się. Ale Ty też możesz pomóc córce/synowi, stosując pewne zasady, odpowiednio organizując warunki domowe i korzystając ze wskazówek pani profesor Marty Bogdanowicz:

„NIE czyń bliźniemu, co tobie niemile”:

- Nie traktuj dziecka jak chorego, kalekiego, niezdolnego, złego lub leniwego.
- Nie karz, nie wyśmiewaj dziecka w nadziei, że zmobilizujesz je do pracy.
- Nie łudź się, że dziecko samo z tego wyrośnie, weźmie się w garść, przysiądzie fałdów lub ktoś je z tego wyleczy.
- Nie spodziewaj się, że kłopoty dziecka pozbawionego specjalistycznej pomocy ograniczą się do czytania i pisania i skończą się w młodszych klasach szkoły podstawowej.
- Nie ograniczaj dziecku zajęć pozalekcyjnych, aby miało więcej czasu na naukę, ale i nie zwalniaj go z systematycznych ćwiczeń.

„TAK – Strzeżonego Pan Bóg strzeże”:

- Staraj się zrozumieć swoje dziecko, jego potrzeby, możliwości i ograniczenia, aby zapobiec trudnościom szkolnym.
- Spróbuj jak najwcześniej zaobserwować trudności dziecka: na czym polegają i co jest ich przyczyną. Skonsultuj się ze specjalistą (psychologiem, pedagogiem, logopedą).
- Aby jak najwcześniej pomóc dziecku, zaobserwuj w codziennej pracy z dzieckiem, co najskuteczniej mu pomaga.
- Korzystaj z odpowiedniej literatury i fachowej pomocy nauczyciela i terapeuty (w formie terapii indywidualnej i grupowej).
- Bądź w stałym kontakcie z nauczycielem i pedagogiem szkolnym.
- Bądź życzliwym, pogodnym, cierpliwym przewodnikiem i towarzyszem swego dziecka w jego kłopotach szkolnych.
- Chwal i nagradzaj dziecko nie tyle za efekty jego pracy, ile za włożony w nią wysiłek. Spraw, aby praca z dzieckiem była przyjemna dla was obojga.

Opracowane na podstawie „*Metody Dobrego Startu*” Marty Bogdanowicz
Pedagog i psycholog szkolny